

LA NENA ES DEIA DOLORES

El PP ha d'emprendre canvis profunds si algun dia vol ser el vencedor

MANUEL MILIÁN MESTRE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 11.03.08

Deien que la nena de Rajoy es diria Victoria Esperanza, una fantasia de vencedors. Se la coneix, el 10-M, com a Dolores, perquè va néixer el Diumenge de Passió. Al PP de Rajoy l'espera una llarga Quaresma, amb llargues jornades de reflexió que hauran de conduir a canvis si algun dia vol ser vencedor. I el PP actual --lluny de l'original-- va de tort en el seu camí des del 2000, quan els déus van encegar Aznar. La ceguesa segueix sense ell, perquè seus són els dirigents llegats a Rajoy, que els ha protegit amb innocència virginal.

El PP d'Aznar va perdre el rumb, no només amb les guerres postcoloniales, sinó en el punt de mira del panorama espanyol i en els seus errors en l'11-M: el seu tractament de les 48 hores prèvies al 14-M i la seva indigestió de la derrota electoral, que alguns havíem anunciat un mes abans en informes que vaig remetre a la cúpula del partit. Si algú té la paciència de llegir-los trobarà les causes de l'actual derrota del PP.

La meva tesi: sense Catalunya no es poden guanyar unes generals a Espanya; en contra, menys. I, en el cas improbable de guanyar-les, contra Catalunya és impossible governar. Mai he dubtat d'aquesta teoria. Els fundadors del partit ho recordaran. Repetia que, al contrari dels bascos, si Catalunya estirava les estovalles o usava el bisturí, Espanya perdria l'equilibri i les maneres. Parlo de 1974-75. Anys després, aquesta

doctrina va trobar la incomprensió i la mediocritat del clan de Valladolid, els fills espirituals dels "liberals" i "democristians" que van fer anar per terra la UCD de Suárez. Van trobar refugi a AP, es van apoderar de la casa i en van qüestionar els habitants: Herrero de Miñón, Loyola de Palacio, Cascos, Hernández Mancha, Rato, ara Gallardón. Els que des del 1989 no varien són els que hi són: miren d'eternitzar-se al costat de Rajoy per a infortuni del PP.

Seria un altre terrible error del PP no aprendre la lliçó del 9-M. Tot i el mal tracte rebut, Catalunya ha salvat Zapatero. Catalunya és irremeiablement d'esquerres, majoritàriament d'origen no català i decididament espanyola, com mostren la participació i els vots. Catalunya vota quan el que es debat és Espanya. I això no nega que sigui catalanista i exigent en la seva identitat. Són coses diferents, tot i que CiU i ERC es facin el desentès. Espanya no pot sobreviure sense Catalunya: necessita el seu esperit i, en especial, la seva fiscalitat. És en bona part la caixa d'Espanya sense concert ni correspondència. Una gran injustícia, que els governs oculten amb l'opacitat de les balances fiscals.

L'aznarisme no va voler mai reconèixer-ho: d'aquí el mal alè del PP a Catalunya, qüestió a part del reduccionisme simplista a què els va sotmetre un Vidal-Quadras que el va portar a la marginalitat, tot i els seus vots. El PP ha d'apostar per gent sense por de la identitat catalana i abandonar persecucions encobertes, abusos fiscals, boicots a productes, a l'Estatut... i revisar postulats:

1. Només amb Andalusia i Catalunya es pot vèncer i governar Espanya.
2. Catalunya no ha de ser la palanca d'Arquimedes per esgarrapar vots del PP a la resta d'Espanya.
3. L'aznarisme és caldo de cultiu per a la derrota electoral.

4. El PP ha de modificar els seus postulats massa nacionalistes en una entesa de l'Espanya plural, afrontar el debat del federalisme en una reforma constitucional.
5. Hauria de recobrar l'esperit de concòrdia i reconciliació, en lloc de subratllar sempre la part negativa.
6. Mirar al futur, els joves i els nous problemes, sense perdre el sentit del seu origen sociològic. Ser un partit amb humanisme cristià, no un partit dels bisbes.
7. No s'han d'imposar lideratges. Alguns líders van ser postergats (Rato) amb una ceguesa només equiparable a la de Rajoy amb Gallardón, valent-se d'Aguirre. Aquesta filosofia ha de replantejar-se, esborrant el tradicional personalisme del cap.
8. S'ha d'eliminar l'ambigüitat davant algunes qüestions sensibles; esborrar de les seves formes l'obstinació (11-M), el cinisme, la malvolença a l'adversari, el simplisme i els complexos franquistes que concerneixen encara alguns dels seus.
9. Convocar un Congrés realment lliure; canviar persones en l'estructura, permeabilitzar les llistes (caciquisme) i buscar un líder sense padrins ni cops de dit a la mexicana.
10. Revisar llenguatge i maneres, modernitzar les campanyes canviant els que han portat el PP a no dir el que cal dir, sinó ajustar-se al que vol sentir el seu electorat. ¿Què és un partit: oferta o demanda?

Només així podran investir la seva nena d'Esperanza i de Victoria, en lloc de carregar la creu per la Via Dolorosa fins al Calvari. Un calvari en què ja van crucificar UCD i Suárez. Només l'ignorant és optimista.